

Yitik Zaman

– nurcan-dogru · 24 Aralık 2025

Peki yol hayal gücü ve gerçekler arasında sıkıştıysa ve kaybolan zaman kendini arıyorsa! Hayal gücü ve hayal kırıklığı bir arada sulusepken gözlerden akarken, kemiklerin kırılırcasına haykırıyorsa ve sesini kimse duymuyorsa ve gerçekten bir elin ona uzanmasını bekliyorsa..Ne zaman, nerede hayat yolculuğu başlıyor ve büyük sevince dönüşüyor. Aynam nerede? Yolculuk nerede başlıyor ve kiminle? Yolculuk başladı ama şekil alamıyor çünkü gökyüzünün parıltısı derinliklerde bir yerde kayboluyor, karanlık ile aydınlık iki ayrı Evren. Karanlık değil!

Aydınlıktan doğmak istiyor zaman. Arayan bir arayanı arıyorsa veya aranan bir arayanı arıyorsa nasıl buluşacak? Kaotik dönem ile aydınlık dönem nasıl kesişecek? Dondurma gibi eriyorsa zaman ve çıkış noktasını labirentte göremiyorsa görmesini nasıl sağlamalıyım?

Nasıl göreceğim ve doğru yol nasıl bulunacak? Kısacası ihtiyacım olan şey anlamak ve anlamıyorum. Yoğun titreşim var ve kaybolan zamanda yok olmak istemiyorum. Yolda yolcu olmak ve yolculuğu anlamak. Kesişen zamana mı yazık? Yoksa kesişemeyen noktalara mı?

Nokta nerede konmalı ve yol nerede bitmeli. Yolda yürüyen merdivene binmek ve elinde bebekleri ile yürürken yürüyen merdivenden düşmek ama canın yanmasına rağmen ayağa kalkmak zorunda kalan bir annenin hikayesi başlangıç noktasıydı.

Yolu değiştirmek ve güzelleştirmek için en iyi yolu seçmeye çalışan bir fıl gibi. Suya ay ışığı altında vals yaptırın, buzun üzerinde dans ettirip düşmemek için kayarken ayağındaki buz patenine güvenmek gibiydi aslında.Fakat buz pateni ayakkabısı bozulmuş ve kayganlığını yitirmiş Ve bu defa düştüğü yerden kalkamayacak kadar canı vahim şekilde yanıyordu. Ağaçlar onu dinliyordu. Ağaçlar. Sessiz gözyaşlarının sesini duyuyor ve sessizce yardım ediyorlardı. Tutunduğu dal köklerin en yükseğiydi. Göklere yükseliyordu. Yıldızlar kadar öpücük mucize gibiydi.

Bu dünyayı eşsiz kılan şeydi hayal kurmak fakat kafatasımızın içinde gezinen hayaller, gerçek dünya ile bağdaşmıyordu. Uzun kış uykusuna dalan uykucu uyandığında ve yola koyduğu ayakkabısını giyinip yola koyulduğunda her şey değişmişti. Yol, yolcu, yolculuk. Yolcunun kim olduğu Ne yaptığı önemli değildi. Sadece aynı trende değildi ve aynı göğe baksalarda farklı yıldızlar ve farklı hayaller kuruyorlardı. Ay ışığına parlama isteği duyan o eşsiz kadının, zarif gülüşü arasında kalbinden geçen güzel bir anın tadını çıkarması,güneşli hava sonrası yağın yağmur Ve sonrasında gökkuşağının yıldız yıldız parlayan kar kristalinin güne başlıyorum diyerek vals yapmaya ve tane tane düşerek her yanı koca bir kar kütesine çevirip dünyasının donması gibiydi kalbinin donuşları ve dokunuşları acı veriyordu. Hasret türküsü dilinden kalbine detaylı Bir şekilde aktarıyordu. Gidip ve bir daha gelmeyen zamanı hatırlamak ve hatırlatmak istercesine. Çırpınan ve uçamayan beyaz martının "yapabilirim" demesi ve annesinin ona "uslu bir kız ol ve otur yerine" demesi gibiydi. Çirkin ördek yavrusu uçamıyordu tüm zamanlarda. Ne yerini biliyordu artık ne de yurdunu. Kendini sıkıştırıyordu zaman sevgiler içinde. Zihnine saldıran atlılar

gibi. Kasırgaların gerçek dünyadan ziyade içinde oluşan tüm haneleri parçalarcasına Zamana direniyordu zamana. Her zaman şen ve her zaman umutlu. Gülen yüzü solarsa Bir daha ayağa kalkamayacağını bilerek. Tıpkı bir şampiyonada ki gibi. Hayatının en ihtişamlı şampiyonası. Sayıyı atarsa bu sonsuz güzel zaman demek oluyordu. Dev bir adım. Hayalleri içinde kaybolmamış eşsiz bir zaman. Gerçekte var olan. Fakat karanlıktı yol, zifiri karanlık Orada aydınlık olanı bulmaya çalışıyordu. Tarık yıldızı ilk aşk gibiydi. Güçlü, azimli, neyi, nasıl yapacağını bilen ve bir gün çıkıp yolu aydınlatmak istediğinde orada olmayabilirdi ve bunu istemiyordu çünkü kendine olan inancı tamdı. Onunla Hayalinde dans ediyor ve Hayata tutunuyordu. Yazdığı şeye bakıyordu ama aslında var olmayan. Üstüne bastığında saati zamanı gösteriyordu 18:18 gerçekte olmayan ama aslında var olan. Gerçekte umut neydi? Umut etmek ve hiç yılmadan orada o hayalde durmak. Belki de gitmek gerekliydi. Umarsızca, arkasına Dahi bakmadan. Gitmek. Ve bir daha dönüp o hayale bakmamak. Ve diğerlerinin de dediği gibi yazmamak.Peki o zaman o içten gelen, içinde fırtınalı güne güneş açtıran hayale ne olacak?Özleyecek. Sanırım sessizlik ile kendimi cezalandıracağım ve kitap okumak için zihnimi zorlayacak. Çünkü kitap okumak tüm sesler arasında sessizlik gibiydi. O konuşuyor ve siz susuyorsunuz. Tüm yıldızlar altında elini başının altına koyup dolunayın daireler çizerken yeni bir aya, yeni bir yıla yolların gidişini izlemek. Beyaz tişörtün kirlenmesine aldırmadan çocuklar gibi Oyunlar oynayıp hayallerini gerçekler arasında bırakmak ve gitmek. Belki de en büyük saadet bu olsa gerek. Bir daha hayal kurmamak ve gerçeklere sabitleyici koyup "sen işçisin, işçi kal" sözüne sadık kalarak. Büyümek, Gelişmek içkiyi bırakmak ve yeniden başlamak gibi bir his. Ama aslında hayatında sadece bir kez sarhoş olmak.Hayallerini bir gemiye sığdırmaya çalışan veya bir uçağa veya bir trene veya bir otobüse.Şehir terminalleri arasında gidip gelirken solan güne güle güle,doğan güne merhaba dercesine.